

PAMĚTNÍ KNIHA

Díl I. od roku 1945 do roku

OBEC:

Želeč

OKRES:

ZATEC

Tato kniha čítá 195 stran, slovy stodevadesát pět stran.

v Želči dne 1. ledna 1950

Polcarová Anna
člen MNV

Řižka J.
předseda MNV

DÍL I.

Předmluva.

Milý čtenáři budoucí i myšlejší;
tobě několik slov.

Tato pamětní kniha byla za-
kupena a tím i založena dne 16. IX. 1949
zdejším národním výborem, za obnos
259 Kčs. Kronikář byl oficiálně jmenován
a zároveň vyslán na první kronikářský
kurs do Šatce, dne 5. XII. 1949.

Duď žalováno, že příliš pozdě
bylo přikročeno k založení tohoto díla.

Mnoho událostí, mnoho důležitých věcí
padlo do moře zapomnění a nejasnosti.
Je to největší válečné válek časů, kde
bylo bojováno nelidsky, nelibostně, všemi
prostředky za cíle nemožné a nečisté na
jedné straně a na druhé znovu bezmírně
oběti na lidech i hmotách byly přinese-
ny, aby zastavily toto řádění a nasto-
lily lidskost se všemi důsledky. Ještě po-
chopitelné, že v tomto chaosu, kde špat-
nost slavila pravé orgie, schátral i
člověk jinak dobrý. Byli jsme svědky
mnoha nebezpečných činů v porevolučních
letech a nyní od roku 1947 se pomě-
ry zlepšily natolik, že můžeme říci, že
jdeme kupředu. Pravda je, že přišlo
mnoho jedinců stále ještě nemíjě zapo-
menout na časy, kdy se mohlo skoro
libovolně jednat ke svému prospěchu, na
úkor druhého. Jsem skoro rád, že jsem
v porevolučních dnech kronikářem nebyl.
Mluvit pravdu je vždy riziko, ale v podob-
né době obzvláště. To, co sdělují, je jen a

je pravda, podložená doklady, viděl
nebo slyšel jsem sám, nebo věrohodní
lidé mně podporovali ve sbírání různých
způsob určených vám, kteří přijdete za
námi i za vámi. Pomětní knihy si va-
že, pomětní kniha je pradělo naší doby.
Budte schopni ke nám vy, kteří pradě-
podobně budete představovat generaci ato-
mové doby, se svými neomezenými možnos-
tmi. Noje generace od r. 1900 dále, mnoho
štěstí nezajala. Dvě války, plné krizí a
utrpení za námi a znovu nám hrozí
třetí válkou. Místo atomového motoru,
máme atomovou pušku.

Nadě i světová mládež se shromaž-
ďuje do jednoho řádku a bojuje pro mír
a lepší život. Položí tím základní ká-
men i pro náš lepší zítřek. Každý z
nás musí milovat pravdu, všechno dobré
a krásné. Tak bude dobře na světě.

Kronikář

Antonín Polcar.

Úvodem.

Bílá hora! Skoro 300 let trvalo jářmo ponížení a niewobody našeho lidu, než největší synové svého národa - Tomáš G. Masaryk - prezident Oswooboditel a Dr. Edward Beneš - prezident Oudovatel spolu s celým národem roztrkali řetězy otroctví a pokořeni.

Dvacet let trvala první republika. A znova byl národ pražen. Krásná hesla a fráže, ale zlý skutek. Na konci - okupace.

Trvala skoro 6 let. Kalvarie českého národa byla nesmírná. Slovo okupace znamená Lidice, Ležáky, Pěrgln, koncentráky, desetitísíce mrtvých - nesmírná byla kalvarie českého národa. Mnoho řalu zavinila ležkost, neopatřnost, ale i špatné úmysly jedinců.

Široká masa lidu ale věřila.

Věděla, že i za mračnem trojitým slunce
se svítí - bojovala.

Slunce se prodralo; 9. května do-
razila Rudá armáda do Prahy.

Armáda legendární -
armáda vítězná!

Únor 1948. Co abdikaci milova-
ného presidenta Dr. E. Beneše nastupuje
je třetí president, dělnický president,
který dobývá srdce svého národa
útokem. Důvěra k němu jest bezmezná.
Jeho láska k nám bezměrná.

Ať žije president

Klement Gottwald!

Želeč 1950.

Obec Želeč čítající domů
a obyvatel, leží rozprostřena
na mírném svahu v krajině opravdu
pořádné, krásné a velice úrodné -
domov nás všech. Krajina v jejích
nižších, stále se měnících obzorech
je nádherná. Vedle kopce rovinky, rok-
le, břehy, lámy obilí, proslulý (les) chmel,
ovočné stromy a tmavozelené lesy. Asi
700 m severně od obce leží ideální a
romantický starý mlýn s gestrou mi-
nulosti. Ze severovýchodu, východu a
jihem sláčí se k nám tmavý les, který
ve svém nitru dají mnoho krásných
místěček.

Jižně od Želče rodit se po-
tůček, který po krátkém toku na se-
ver teče se na východ a po spo-
jení s pramenitou vodou pocházející
z krajiny „v bažinách“ (Gesümpse), vel-
kým obloukem znovu směřuje na se-
ver, kde po přijmutí řízných prame-

ni zesiluje a šloží u Železné do
Říčiny, jinak Blšanky a nyní Zla-
tého potoka.

Velká náves jest obklopena
na hospodářskými usedlostmi, které
prokazují, že Želeč je zlatý důl. Sko-
ro v půli návsi stojí stará a no-
vá školní budova a vedle okružní sil-
nice u rybníka socha svatého Jana
z Nepomuka, postavená v roce 1814.
Šedý kostel jest věnován sv. Mikuláši.
Východní část návsi lemuje zámek č. 1.
Severně od obce leží těsně u silnice
a zároveň podél dráhy náš hřbitov.
V obci a okolí máme 5 rybníků. Z nich
plní svůj úkol obecní, dvorský nebo
zámekový a mlynářský rybník. Rybník na
„Ovčíně“; velký i malý a rybník na
severním konci obce jsou zanedbány
a nestouží svému účelu. Severně od
Želče vede silnice do Měcholup, Lhoty,
Kličku a jiných obcí. Právěna byla
v roce 1901. Prolačování této silnice

na jih a jihovýchod spojuje nás s
obcemi Liborčicemi a Novou hospodou.
Tento úsek byl staveb v roce 1904.
K východu se táhne polní cesta, kte-
rá při stoupající tendenci skrze kra-
jinu na „Alexandru“ a „Mastrnou ja-
mou“ (Smalzgube) u Želčského křížku
dosahuje hlavní silnice Látce-Rakov-
ník. Zmínovaná silnice byla v mi-
nulém roce t. j. 1948 z velké části
válcovaná a asfaltována. Pokračo-
valo se i v roce 1949 s její re-
konstrukcí, až skoro na samé kra-
nice okresní, blízko obce Svojetína.

Vzdálenost k nejbližší železnič-
ní stanici Sadek, obnáší po silnici
 $3\frac{1}{2}$; k stanici Měcholupy $4\frac{1}{2}$ km.
Naše zastávka se nachází přímo
u železničního mostu pod křížko-
vem. Poštovní styk obstarává histo-
ričtý denně docházející z Měcho-
lup, kde se poštovní úřad také
nachází.

Spolků, organizací a svazů není příliš mnoho. Hlavní a naprosto vedoucí je strana komunistická. Další politické strany jako strana demokratická, strana národně socialistická a strana lidová jsou od února 1948 politicky nečinné. Jsou zapojeny v Národním frontě. Druhý primát patří Sboru dobrovolných hasičů, kteří si vedou poměrně čile. Na třetím místě se hájí Československý svaz mládeže, který ale stále více upadá, takže jeho myšlenčí činnost se rovná nule. Měli jsme i spolek „Junák“, který byl dvakrát založen a dvakrát zamikl - vedení nebylo na výši. O všech těchto stranách, spolcích a svazech referovat obšírně bude moji smola. Mezi tím, co noviny píšou o přípravě této světové války, vytvořilo se v naší obci v posledních dvou letech (1950+1951) dílo míru, t. j. Jednotné zemědělské družstvo, čtvrtého a největšího typu. Námětem veškeré látky a materiálů je představenstvo JZD, které mi, jak očekávám, vyjde plně vstříc. Poměry velkém díle mnoho zdarů!

Kronikár

Jem ustanoven, abyh Vám z dáv-
 ných čarí to čo nás bude zapímat, dobré a zlé,
 pokrok, radosť a bolesť, ríše, ríše spravodi-
 vé voliel a mlčel o udalostech, ktoré sa
 týkajú našich najbližších, o slabostech nášho
 najhlubšieho ja. Podľa tradičného zvyku máj
 vlastnú žiost v krutých rysech vám oznamuji
 na stráni tieto knihy.

Narodil som sa 13.1.1904 vo Veľkej
 Čermoci, v okrese žateckém. V 5. roci nášho
 života umrela mi milovaná matka Leopoldina,
 rož. Vekrová. Otec Rudolf, narozemý
 v Kaciově u Kvalorie, žil v zvonu
 v roci 1910, ze ktoréhož manželstva mám my-
 ni 6 sourozenci. Haršteroval som zdejší dvojn-

čtyřletou školu německou - 8 let. V roce 1918 jsem
vstoupil do něm. k Ant. Reichertovi, kováři,
zde v Želvě. Jako kovářský chasník jsem pra-
coval 10 let v Želvě, Novosedle u Ewěnic, v Líc-
kovi u Latace. Jako voják se vojenštýjel dálnách
na Slovinsku blízko Bratislavy, se světoznámým
Škodovým závodem v Olzvi a naposled v Ulov-
cích u Loun. Asi měně jsem dělal v záteckém
cukrovárně jako nádeník a jidem měně jako
přídavač u zedníků v Ulebu. Přimo z Chebu
jsem nastoupil v. 1932 zde v Želvě, jako
okresní cestář. Kovářinu, kterou mýmim do-
vřídám neprosněla a tak jsem ji pověřil
na hěhě. Cestářinu děláim rád, ale dvě ne-
výhody jsou při tom - malý plat při mnoze
povinnostech a pak nemilé výstupy s těmi,
kteří jsou nepřátelé něckerého pořádku.
V roce 1933 jsem si koupil domek č. 41 v ceně
6.800 Kč a měně pro koupě jsem se oženil.
Manželka Anna, rož Kubásková z Praby, da-
novala mně celkem šest dětí: Rudolfa, který
pře do Kromky, dále Šon, Jaroslava, Rudmily,
Antonína a Milana. Politicky jsem byl orga-
nisován v domovní od roku 1930. Tot roku

1933 do začátku r. 1938 plyne život normálně,
ke konci tohoto roku ale jsem mezi těmi, kteří
opustili svojí rodnou jako uprchlíci. Život zde
byl pro exponované české lidi a hlavně
funkcionáře neúnádejný, ba i ohrožený. Po
demobilisaci naší armády jsem se nevrátil
do Čelče a nový můj bydliště byla obec Úlo-
nec v Lounském okrese. Poslední rok okupa-
ce na Horním Kočově, rovněž na Lounsku.
Kováč byl byla bývalá koňská stáj. Kmeti a
spandorová mouže byly u nás na demobilu po-
řádku. Při tom jsem byl půl roku bez práce.
Postoj mých uprchlíků byl ze strany soměřských
lidu, hlavně těch majetných skoro nepřátelský.
Mnoho vlastenců ztratilo slavní, bylo zabíjených.
Kdo stromový majetek byl skoro zničen různými
stěhováními. 27. července 1945 nábil jsem se
zpátky s rodinou do Čelče - do čísla 91,
kterýžto dům máme v národním spárku. Můj
vlastní domek č. 41 nevyhovuje pro tak čet-
nou rodinu a poloneznámí pachatelé mně
mnoho zničili a odejzili. Dostal jsem přidě-
leno 77 arů půdy téměř u obce, parcelu $\frac{616}{7}$.
Tam jsem založil okamžitě zahrádku o výměře

asi 45 a. Mám mnoho plánů; chtěl bych vy-
sadit kousek lesa, chci být učitel, květiny
pěstovat atd. Moje choutky? Po skončení
sjezd občanských povinností, je moje velká
láaska matka příroda a klamě naše kraj.
Kromě rád mám knihy. Sbíráám kameny, nerosty
i byliny a rámiel rád sbíráám houby. Jsem
do určité míry filatelista, mám rád ustová-
ní a moudré lidi. hehraj karty, nekouřím, re-
pír - jsem katolík.

Poliko do roku 1950, v knihy rpech.
Milý čtenáři, posud sám.